

Dávidházy István műszaki tanácsadó, helytörténész 1923. augusztus 18-án született Sopronban. Polgári családba született, édesanyja, Krausz Margit, édesapja a tatai születésű vitéz Dávidházy István volt, aki 1912-ben került a soproni Honvéd Főreálba, és a városban szolgált megszakitás nélkül 1938-ig.

A Színház utcai elemi iskola után az Evangélikus Líceum diákja volt 1933 és 37 között, majd a Rákóczi Honvéd Főreálba került, ahol 1937-től 1941-ig tanult. A Ludovika Akadémia növendéke volt 1941-től 1943-ig, 1943. augusztus 20-án avatták hadnaggyá.

1944-től részt vett a Kárpátokban, Erdélyben a Mura mellett zajló a világháborús csatákban. 1945. május 10-én szovjet hadifogságba került, 1947-ben jutott haza. Elbocsátották a honvédségtől, katonai pályája derékba tört, B listára került.

Nagybátyja posztós üzemében dolgozott, itt szerzett 1948-ban takács segédlevelet. Még ebben az évben megnősült Spann Margitot vette feleségül, három gyermekük született István, Péter és Erzsébet.

1950 januárjában a családi kisüzemet államosították. Mint a tulajdonos rokonát őt is elbocsátották, majd a Soproni Posztó- és Szőnyeggyár szövömunkása lett.

1956-ban, a forradalom napjaiban felajánlotta szolgálatát a soproni MEFESZ Bizottságnak, október végén gyógyszer szállítmányt kísért fel Budapestre.

1970–1983 között a Soproni Szőnyeggyárban technológusként foglalkozott gyártmányfejlesztéssel. Kitűnő nyelvismeretének köszönhetően németül, angolul levelezett, illetve üzleti tárgyalásokat folytatott külföldi partnerekkel. Megalapozta a magyarországi padlószőnyeg-gyártás feltételeit, nagy szerepet vállalt abban, hogy a gyártás hazai bevezetése előtt széleskörű vizsgálatokkal teszteljék a külföldi próbagyártásokat. A szőnyegszabvány munkacsoport állandó tagjaként is hatékonyan tevékenykedett. Rendszeresen publikált technikatörténeti összeállításokat, szakecikket a Magyar Textiltechnikában. Számos könyvismertető, szakma- és üzemtörténeti munka fűződik nevéhez. Több szőnyegkatalógus összeállításában működött közre. A Veszprémi Akadémiai Bizottság kézművesipari szimpóziумain rendszeresen tartott előadásokat.

A Soproni Szemlének az újraindulástól, 1955-től munkatársa volt, számos cikke és tanulmánya jelent meg.

1986 óta a soproni református gyülekezet presbitere. 1971-től alapító tagja volt a Soproni Helytörténészek Asztaltársaságának. Tagja volt a Corvinus Magyar–Osztrák Baráti Körnek, melynek 2003-ig alelnöki tisztségét is betöltötte.

A Magyar Érdemrend Lovagkeresztje, a Magyar Koronás Bronz érdemérem kitüntetéttje volt. Megkapta a Tűzkeresztet a sebesülési pánttal. A Könnyűipar Kiváló Dolgozója kitüntetés birtokosa volt. A legnagyobb elégtételt az jelentette számára, hogy 1993-ban több évtizedes méltánytalan mellőzés után a Honvédelmi Miniszter rehabilitálta és századossá léptette elő.

Dávidházy István 2016. június 23-án hunyt el Sopronban, a soproni Új Szent Mihály-temetőben nyugszik.

Irodalom: Sarkady Sándor, ifj.: Dávidházy István köszöntése In: Soproni Szemle, 2003 (57. évf.) 3. sz. p. 211-215. ; Sarkady Sándor, ifj.: Búcsú vitéz Dávidházy Istvántól In: Soproni Szemle, 2016 (70. évf.) 4. sz. p. 474-475.; Turbulý Éva: A történelem sodrában. Interjú Dávidházy Istvánnal In: Soproni Szemle 2006. (60. évf.) 4. sz. p. 49-73.

Internet: <https://tmte.hu/wp-content/uploads/2021/11/2016-Magyar-Textiltechnika.pdf>

kép: http://cyberpress.sopron.hu/article_plain.php?id=7940